

„Skal vi ikke tale om noget andet,“ sagde Jytte. „Fortæl mig hellere, hvordan De morede Dem i Teatret i Aftes. Stykket gjorde jo Lykke.“

„Jeg var der ikke.“

„Var De der ikke? Og det var en Premiere!“

„Jeg vidste jo, at De ikke kom. Hvad skulde jeg der saa?“

„Passiar! ... Hvorfor var De der ikke?“

„Fordi jeg sad hjemme hos mig selv og kukelurede. Men De kan ikke gætte, hvad jeg tog mig for.“

„Saa spar mig for Ulejligheden og fortæl mig det!“

„Jeg sad saamænd og læste i Biblen. Det var meget stemningsfuldt og højtideligt.“

„Hvor faldt De dog paa det?“

„Jo, De har saa tidt ladet mig høre for mine daarlige Vaner, ikke sandt? Og jeg har nu bestemt mig til en grundig Omregulering af mit Liv. Forleden gik jeg saa hen og hørte denne jyske Dommedagsprædikant, der for Tiden optræder her i Byen. De har vist nok læst om ham i „Femte Juni“. Mads et eller andet hedder han. Det er en Præst! Han præker om Helvede og den evige Ild, saa man sidder og faar Gaasekød over hele Kroppen. Det er noget andet end at høre en af vore egne gejstlige Veltalere *utan svafvel och fosfor*. Han kalder uden videre sine Tilhørere for Børn af Djævelen, og man gaar hjem med en rædselsfuld Fornemmelse af, at der er vokset baade Horn og Hale ud paa En. Ham maa De endelig høre!“